

Andrej Medved

DA NAJDEŠ MIR V DIHANJU OTROKA

Iz prsi lijejo dišeče smole, ki se
sprijemajo s prašno skorjo, s poltjo,
ki se dotika levjega mladiča, se
razleti, v razkošju, v votline,
v sapo rosnih zvezd, v oddaljene
planete; v sanje drugih, v imena
izgubljenih juter, zaspiš z jagnjem,
ki zasnuje v breznu; s košutami se
dvigneš iz temè, o pozlačenih
tujcih sanjaš v prostorih, kjer
merijo koraki hrepenenje. Razliješ
v luč, ki uglašuje jezik, ki prednike
spreminja v poglede, v struge rek,
v plen prerokovanja; v dehtenje zore,
v svit, v večere, ko zmiješ strah
z obrazov, si najdeš pot v tiho
zatočišče; zaviješ misel, v oblike
iz prelomljenih daritev, v delitve
kruha in svetlobe, med angela
in senco, v oddaljene, okužene
spomine, v jezo oslepljenega vodnika.

*

Prihajajo iz znamenja molitve,
pregnani v obličja mesta, ki vdira
v oboke lave, v zasluh zgnetenega
pepela; v hodnike, v obnebja,
v težo opoldneva, v zameno za
pokončno goro, za lakoto izgnanega
plemena; na begu, kot vkopani
v negotovost časa, za večnost ognja,

ki zažiga polja in postave, v
 nevihte, ki hitreje od stoletij
 spreminjajo robove svetlega
 arhipelaga. V prazno mero, da
 preskočiš kretnjo, ki jo raztapljaš
 v angelske prihode, v ugasle
 zemljevide razodetij, v srečanja
 s prameni sna, ki stanjšajo sledi,
 ki jih poseješ v razdalje;
 v ornamente ustrojene kože,
 ki zaseljujejo telesa v iskre,
 v vmesni prostor črt in linij,
 ki skočijo kot veverice v krošnje.

*

V ravnotežju isker in udarcev, v
 neimenovani želji, ki te obliva v
 trajanju odmevov, si vdrl v vmesnost,
 ki ločuje usta od tišine; v
 medprostor, ki spoznanja spremeni v
 skrivnosti, v nespoznatna,
 nedotaknjena obzorja, kjer oblikuješ
 misel, ki razsveti čela, v prošnje,
 v slutnje po lepoti; in ležeš za
 očesna zrkla, se hraniš s koreninami
 prostosti, s skrčeno belino nog,
 trebuha in zapestij, visoko, kjer
 izginjajo sekunde. Da zadišijo jasna
 jutra, v ugibanja, v prezgodnja
 rojstva, v podzemni veter, ki udarja
 v spanec; prepozno, v šepetu, v
 čakanju, v urjenju za beg
 pred svitom, v predanosti različne
 zmage; ko se ozreš nazaj, v
 preteklost, ki jo načenjajo termiti.

*

V nerazločene meglice, utripa, v
 rob, v zanikanje, smer, zarisano v
 labirintu; v prošnje, v vprašanja
 razdelijo, v vitoroge samce, v
 diagrame videnj, v čutne, v purpurne
 hlape iz vodnjakov, skopanih v sušah

v tla na rajskem vrtu; kjer že
zorijo pomaranče, kruhovci, brez
teže; v kontinente, kjer razumejo
molitve, v zasnule, razpuščene
levje lase, ki z nogami odriva
kače v puščavi, v ploskve iz
oddaljene krajine. Izmišljeni,
poplavljeni prihodi vračev, ki iz
pepela naredijo lavo, v snope iz
svetlobe, ki se meša z brezodmevnim
krikom, psov vréčarjev, ki padajo
v globine, kjer raste glas, glasovi
mrtvih, ki zalebdijo v sončni kroni.

*

V naročje všito, v prste, v
skrivnosti, ki razdvajajo odseve v
ptice, v simetriji, v osvetljenih
nišah, v čudežih menjave, v mirovanju;
ko zrak posrka maske in studence;
v knjigah odgovarjaš sanjam,
strjuješ mraz v vročino, v gladko
površino horizonta, kjer dih ustavlja
silhuete, da znova zrasedo v daljave.
Oblačiš se v predmete, v registre
barve, zapiraš se v hropenje gozda,
in padaš v nezmotljive odločitve;
da si prihraniš misli na pozabo, da
se podrejš statiki obnebja,
razklenaš ogledala, kjer razbiraš
svete spise; da bi v budnost
spremenil zatrple kroge, ki dolbejo
v plimo in oseko, v odsotni let
pobegle jate; izmeriš vrisane besede,
ki usihajo v žilah, in se poženeš
v kupolo jezika, ki vdira v pot,
v ograde; kot črede bivoljih mladičev.

*

V krvotoku, onkraj barvnih znamenj,
obrneš svet, v opori bliskov, ledene
kepe padajo v morje, kjer se sprosti
letenje, čist kisik v pljuča; in

brizgaš, v zamete, lavo, v naročja
 hord, ki plazijo po hrbtih; zapise,
 ki jih všiješ v temena. Odkleneš
 reže, ki spominjajo na nebes,
 v jasnini, ki nas vodi v drstišča,
 v notranjost zavesti, v dotakljive
 mline, v dihanje, z natančnostjo
 spomina; kjer smrt izbira uro in
 začetek. Ugasne kri, veselje
 v odsevih, in splete prste v selitve,
 da pridigar pretoči sanje v jezik,
 in vrne vode v oceane, v ravnovesje,
 v prihode, v oddaljenost meja od
 delte prebujenja; da zakipi temà
 v zarod negotovih lovcev, da zbliža
 v višine dalje, v različnih letnih
 časih, v stiski žetve; kot da
 mravljinčar spi v poljubih zraka.

*

Z lahkoto ločiš trnje od lapuha, in
 polniš votel prostor z napisi,
 prilepljenimi na oblake, na zvezdni
 prah, na stene, ki se spreminjajo v
 meglice; da zelenijo vse pustinje,
 in ledeniki, in oplenjeni domovi;
 da zrasejo sekire v lesu s
 pajčolanom, in zadrhtijo ploskve
 razodetij. Odpeti, odpečatani
 spomini se zlijejo v lusknate
 plasti za nohti, da pesem, diamant,
 obrne v osi vse poglede, da zdrzne
 čez lase in roke, in ovce spremeni
 v ladje, v oceanih. Da gol potoneš
 v trikotnike na čelu, in zlomiš
 premice, turbine; da suhih ust,
 v puščavi, čakaš beduine; da z vrha
 jambora poslušáš zven galebje
 perutnice, in se približaš
 rudnikom soli, v pragozdovih.
 Da v vakuumu zaspiš, v brezračnem
 stanju, in se oblečeš v raševino;
 in najdeš mir v dihanju otroka.